

Eylül Kırıntıları

– KARDELEN · 29 Eylül 2020

Eylül Kırıntıları

Yaprak küser sevdiğim, küser kendi dalına
İçin için kavrulur, tutunduğu dalında
Mevsim Eylül'se eğer, bakan olmaz halına
Köze dünmüş yaprağın, dökülür hazalında

Yanmak bana biçilir, yandırmaksa Eylül'e
Hazanda aşk hüzündür, benzer solmuş bir güle
Şimdi çaresizlikten, döndüm öten bülbüle
Savruldum yaprak yaprak, estirdiğin yelinde

Ardından boynu bükük, yetim çocuk gibiyim
Savruldum sevdiceğim, hayatın en dibiyim
Her ne olursa olsun, her şeyine, tâbiyim
Ses verseydin çağırma, olmazdım el dilinde

Eylül uzaklaşırken, hazanı salar gider
Canımı, cananımı, koparıp alır gider
Senli hayallerimi, sır olup çalar gider
İnleyip duruyorum, kaldım kendi hâlinde

Gölgeler arasında, önümü görmez oldum
Kınalı ellerimi, yüzüne sürmez oldum
Aşkla çarpan kalbimi, yoluna sermez oldum
Şimdi sensiz yüreğim, Azrail'in elinde

Susun ne olur susun, sesimi duymaz oldum
Senden başka birini, yerine koymaz oldum
Can çekişiyor ruhum, divane ayvaz oldum
Boğulup gidiyorum, saçlarının telinde

Kalp ağrısı bilmezdim, senden sonra başladı
Kaynarın yürüğimi, için için haşladı
Sana olan sevdami, gelen geçen taşıladı

Tutun ne olur tutun, düşüyor eylülünde

Kardelen

29.09.2020